

Da vaagnede Længslen i ham efter denne Kvinde, og han gik som Helten i Eventyret ud for at finde hende. Han fandt hende paa en Telegrafstation. „Et lille forpint Ansigt viste sig i en Kontorrude“, skriver han i sine Livserindringer. — Den Bavn, som Mathilde Fibiger havde tændt paa Iløjen for Kvinderne i 1850, laa nu som en sluknende Tande, henslængt i Græsset, prisgiven Døden for det første Fodtrin. — Da bøjede han sig ned og tog den op med Varsomhed, og tændte ved den det Lys.